

(Učenjak Vlkoved se v svoji stari knjižnici, ob svetlobi sveče, sklanja nad veliko knjigo in se zaskrbljeno praska po bradi)

(pristopi Erazem in mu pošili čez desno ramo)

Erazem: Kaj pa to bereš?

Vlkoved: Knjigo o zgodovini Zemlje. Skrbi me njena prihodnost.

Erazem: In zakaj potem bereš to staro knjigo?

Vlkoved: Rešitev poskušam najti v preteklosti. Knjige so namreč zakladnica tisočletji izkušenj človeštva. Učijo nas, da nam naš planet vrača to, kar mu dajemo.

(Erazem samo kima in posluša)

Vlkoved: Brez znanja v njih se nam slabo piše, saj se lahko učimo le iz izkušenj. Ne smemo ponavljati stare napake, te pa lahko odkrijemo le v knjigah.

(Erazma ta tema zelo pritegne. Malo pomisli nato pa sede in začne brati)

Erazem: Zakaj tako radi uničujemo vse okoli nas?

(Vlkoved se zazre v migetajoči plamen sveče.)

Vlkoved: Knjige nas žal učijo, da ljudje ničesar ne spoznamo iz tujih napak. Nešteta poglavja opisujejo neumnosti, ki so jih naredili naši predniki, pa jih še vedno znova in znova ponavljamo.

Erazem: Morda pa le premalo beremo.

(Vlkoved se nasmehne in potreplja Erazma.)

Vlkoved: Tudi mogoče, tudi mogoče. Vsekakor branje ne more škoditi. Bojim pa se, da smo že malo prepozni.

(Erazem odmahne z roko.)

Erazem: Nikar ne obupuj, Vlkoved. Skupaj bova prepričala čim več ljudi in tako rešila Zemljo pred propadom.

(Sežeta si v roke, vzameta nekaj knjig pod pazduho in se odpravita iz knjižnice.)

